

Пъстрата Калинка,
 божа животинка,
 тръгна изъ полето
 съ радостъ въвъ сърдцето.
 Три дни пжтъ вървѣла
 най-подире спрѣла
 въ росната лехичка
 подъ една тревичка,
 дорде слънце мине,
 малко да почине.
 Но насреща ето,
 спрѣла срѣдъ полето
 кацнала самичка,
 на една тревичка,
 лекичко се люлка
 малката Свѣтулка.
 И тъй отдалече
 на Калинка рече:

Свѣтулка:

— Добъръ день, невѣсто,
 отъ кое си мѣсто?
 Де така самичка
 като кукувичка?
 Ахъ, кажи, сестрице,
 да не си пѣвица?

Калинка:

— Азъ не съмъ пѣвица,
 а съмъ докторица.
 Тръгнахъ отзарана
 въ росната поляна,
 по оназъ пжтека
 въ близката аптека.
 Хининъ, аспирина,
 нѣколко дузини
 да си накупувамъ —
 болни да лѣкувамъ.
 Имамъ тукъ готови
 и превръзки нови,
 йодове, тенктури,
 разни гарнитурни.
 Всѣка животинка,
 болна отъ настинка,
 мигомъ оздравѣва,
 дойде ли тждѣва.

Свѣтулка:

— Охъ, и въ нашата хижа
 имамъ една грижа,
 една дребна мравка,
 името ѝ — Здравка.
 Две седмици става,